

Skulde dette principale Forslag blive forkastet, maa Mindretallet under Nødvendigheden af at skaffe nogen Hjælp til de arbejdsløse subsidiært tiltræde Regeringsforslaget, dog med det under Nr. 2 stillede Ændringsforslag, hvorved det gøres til en Pligt for Kommunerne at hjælpe de arbejdsløse. Da mange Kommuner imidlertid vanskeligt vil kunne udrede de med Forslagets Vedtagelse forbundne Udgifter, foreslaas det at forhøje Statens Andel fra tre Femtedele til tre Fjerdedele, saaledes som Tilfældet var efter Loven af 30. November 1918.

Et andet *Mindretal* (Dahlgaard og Rode) maa formene, at det vil være ganske forfejlet at henlægge Forvaltningen af omfattende ekstraordinær Arbejdsløshedshjælp til Hjælpekasserne.

Man skal i saa Henseende pege paa, at dette vil medføre:

- 1) at en ensartet Administration af Loven umuliggøres. Ganske ensartet Trang vil blive behandlet paa højst forskellig Maade paa Grund af Kommunalbestyrelsernes forskellige Skøn, et Forhold, der igen vil medføre en Tilflytning af arbejdsløse til de Kommuner, som yder den største Hjælp;
- 2) at Kontrollen overfor Misbrug vil blive yderst vanskelig at gennemføre i de lidt større Kommuner;
- 3) at man løber Fare for gennem denne Ordning at tilføje Arbejdsløshedskasserne som Forsikringsinstitution en alvorlig Svækkelse, idet det ikke vil være muligt gennem Hjælpekasserne at stille sig væsentlig forskellig overfor arbejdsløse i og udenfor Arbejdsløshedskasserne, og Fordelen ved at staa som Medlem af en Arbejdsløshedskasse vil derved falde bort.

Da yderligere de Vanskeligheder og Farer for Misbrug, som opstod under den tidligere ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivning ved, at Arbejdsløshedshjælpen paa Grund af det daværende Forhold mellem Prisniveau og Lønniveau nødvendigvis i Størrelse maatte nærme sig den

almindelige Løn, nu ikke mere eksisterer, anser man det for ønskeligt, at den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp administreres af Arbejdsløshedskasserne efter faste Regler.

Da et Flertal i Udvalget imidlertid fastholder det i Forslaget angivne Grundlag, og dette altsaa vil blive gennemført, vil det efter Mindretallets Opfattelse ikke være muligt at tilvejebringe en tilfredsstillende Administration af den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp, idet Ændringer foretagne indenfor Lovforslagets Ramme ikke vil kunne raade Bod paa dettes Grundfejl. Mindretallet stiller derfor kun et enkelt Ændringsforslag for i nogen Grad at mildne en af Systemets væsentligste Mangler.

Ændringsforslag

Af et *Mindretal* (H. P. Hansen [Randers Amt], H. P. Hansen [Sorø Amt], J. Chr. Jensen, J. P. Nielsen og Trier).

Principalt:

- 1) Lovforslaget affattes saaledes:

§ 1.
Som Tillæg til de nugældende Understøttelser vil der af de anerkendte Arbejdsløshedskasser i Tiden fra 1. December 1920 til 31. Marts 1921 være at yde til ledige Familieforsørgere 2 Kr. og til Medlemmer, der ikke er Familieforsørgere, 1 Kr. 50 Øre pr. ledig vedtægtsmæssig understøttet Dag. De hertil anvendte Beløb refunderes Kasserne af Statskassen.

For Tidsrummet 1. December 1920—31. Marts 1921 kan Arbejdsløshedskasserne — under Hensyntagen til Arbejdsløshedens Omfang og Varighed indenfor den paagældende Kasses Virkeomraade — bestemme, at der ydes Familieforsørgere med Børn under 15 Aar et Beløb af indtil 50 Øre for hvert hjemmeværende Barn under 15 Aar pr. Dag, vedkommende Medlem modtager vedtægtsmæssig Understøttelse. Af de til denne Understøttelse anvendte Beløb refunderer Statskassen Kasserne $\frac{2}{3}$.